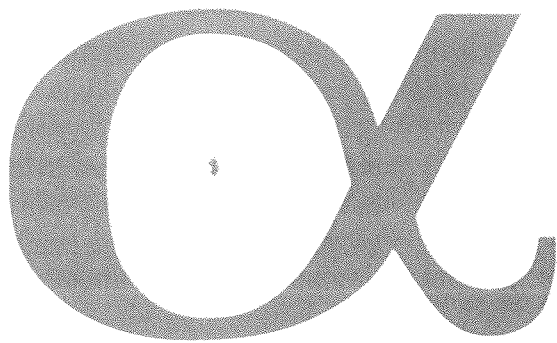




X. évfolyam III. szám **Alfa, a Szentendrei Református Gimnázium lapja** 2008. November

Vértanúink

Ahogy az elmúlt években, úgy idén is október 6-án szűkebb körben, osztályonként emlékeztünk meg aradi vértanúinkról.

A felkészülésünket osztályfőnökünk, Kun Csabáné Kovalik Judit tanárnő és Lázár Enikő, iskolánk volt tanárnője segítették. Judit tanárnő verseket gyűjtött nekünk, összeállította és elpróbálta velünk az előadást, Enikő tanárnő pedig a népdalokat tanította be. Mindketten nagy hangsúlyt fektettek rá, hogy átérezzük az ünnep komolyságát és fontosságát.

Műsorunk tartalmazta a legfontosabbakat: a Himnuszt, a Szózatot és a gyertyagyújtást, valamint a vértanúnk, gróf Vécsey Károly életrajza is elhangzott Juhász Borbálától és kikerült a faliújságra a többi osztály által elkészített



életrajzok mellé. De ezek mellett verseket és népdalokat is előadtunk; Botár Borbála, Békefi Balázs és én szavaltunk, a népdalokat pedig hol közösen (Kossuthnóta), hol néhányan énekeltük (népi históriás ének az aradi tizenháromról).

Köszönjük a felkészítést, és minden osztálynak a megemlékezést és részvételt, illetve a faliújság gyász-díszítését. Remélem, sikerült méltó emléket állítanunk a hazáért hősi halált halt vértanúinknak. Jövőre is tenni fogunk érte, hogy emlékük és neveik tovább éljenek!

Végül álljon itt egy idézet az énekelt népi históriás énekből:

"Aradi vár, aradi vár, halál völgye, Híres-neves magyar hősök temetője, Teremjenek határidon vérvirágok Felejtethetetlen legyen az ő halálok".

Cser Anna 11.b

Keresztyénnek lenni, de hogyan?

Abennünket körülvevő világ minden eddigénél hangosabban és erőteljesebben próbál meggyőzni minket arról, hogy soha nem szabad megállnunk a munkában, a tanulásban, mert lemaradunk, mert nem tudunk lépést tartani a többiekkel. Minden olyan felgyorsult ütemben fejlődik körülöttünk, hogy nagyon könnyű átadni magunkat annak a félelemnek, hogy amikor megállunk a

dolgaink végzése során, és pihenőt, Istenre figyelő csendes perceket, vagy napokat tartunk, azzal fékezzük fejlődésünk ütemét.

A Szentendrei Református Gimnázium tanárainak és diákjainak éves programjában azonban – a világnak ezzel a fajta félelemkeltésével szembemenve – a tanítási napok sorában csendesnapok is szerepelnek. Ezeken pedig az történik, hogy megállunk az addig

végzett munkánkban, és pihenőnapot tartunk, mégpedig olyat, amely nem csupán egy munkában való megállás, hanem Isten előtt való megállás is. Megállunk a mi teremtető és megtartó Istenünk előtt, és Őreát tekintve szemléljük meg egy kicsit magunkat is. Ezek a megállások pedig, amikor is Őt segítségül hívva, és együtt, egy közösséget alkotva szemléljük magunkat, mindig közelebb visz-

nek bennünket egymáshoz és Alkotónkhoz is.

Október 2-án Sebestényné Jáger Orsolya, gimnáziumunk hittan-francia tanárnője és Vörös Ákos dunabogdány-visegrádi református lelkipásztor áhítatai segítettek minket ebben a folyamatban. A „Keresztyénnek lenni, de hogyan?” munkacímet viselő csendesnapon Orsolya tanárnőtől az Átélt Igéről, Ákos lelkipásztor úrtól pedig a Megélt Igéről hallhattunk. Az pedig, hogy ilyenkor a diákok – persze tanári vezetéssel –, kisebb

csoportokat alkotva egymás között is megbeszélhetik, megvitathatják a témákat, nagyon sokat segít ezek feldolgozásában.

Meggyőződésem, hogy diákjaink ezeken a napokon át- és megélik, hogy az Isten előtt való megállások, és az önmagunkkal és egymással való szembenézések nem hogy nem akasztják meg, hanem igenis segítik fejlődésünket. Azt gondolom, hogy diákjaink számára ezeknek az alkalmaknak nem csak a jelenben, de jövőjükre nézve is igen jelentős és pozitív

hozádékai lesznek. A mi csendes napokat is megélt diákjaink remélhetőleg nem lesznek ugyanis olyanok, mint napjainkban a legtöbben, vagyis mint az egyszeri favágó, akit mikor munkája már annyira kimerít, hogy akadozik a lélegzete, csak ennyit mond: még arra sincs időm, hogy kiköszörüljem a fejszémet...

Ildikó tanárnő

Bodies

Vélemények egy kiállításról, ami sokakat felkavart:

A 9. nyelvi osztály október 13-án hétfőn ellátogatott a „Bodies” kiállításra. A reggeli áhitaton részt vettünk, majd indultunk be Budapestre. A kiállítás nagyon izgalmas, érdekes, bár egyes helyeken gusztustalan volt. Ennek ellenére nekem nagyon tetszett. Ajánlom azoknak, akik még nem voltak.

(Elter Z.)

Tetszett a kiállítás, tanulságos volt látni az emberi testet belülről. Szerintem a kiállításnak az a része volt a legérdekesebb, ahol az embrió fejlődését mutatták be. Hasznos volt, hogy átismételhattuk az előző évi biológia órán tanultakat.

(Faragó F.)

Az első benyomásom, amikor megtudtam, hogy tartósított testek és szervek vannak kiállítva, az volt hogy "biztos rosszul leszek a látványtól". Aztán a kiállításon rájöttem, hogy ez nem is olyan vészes, mert a kiállított szervek és testek inkább műanyagnak, mint-

sem valódnak tűntek. A legmegdöbbentőbb az volt, hogy időrendi sorrendbe ki voltak állítva az embriók. Minden esetre érdekes volt, ajánlom mindenkinek, egyszer megéri megnézni.

(Babó P.)

Azt tudni kell, hogy én rosszul vagyok a vértől és magától az emberi test belső részétől. Amikor megérkeztünk, volt bennem egy kis félsz. Felmerült bennem néhány kérdés, többek között az: „Én ezt hogy fogom kibírni úgy, hogy nem ájulok el?” De amikor beértünk a terembe, ahol már a kiállítás volt, kellemesen csalódtam. Egyáltalán nem olyan volt, mint amilyenre számítottam. A kiállítás nagyon tanulságos, mindent meg lehet tudni az emberi test működéséről, illetve a testünkben zajló folyamatokról. Megnézhettük azt, hogy milyen egy dohányzó vagy egy nem dohányzó ember tüdeje. Hát kiábrándító és nem szép látvány egy kátrányos tüdő... Láthattuk az izmok egymásra épülését. Tanulmányozhattuk, hogy az embrió hogyan fejlődik ki, alakul

magzattá. Mindent elmagyaráztak részletesen a kis kártyák a szervek mellett. A kiállítás végén 2 szervet is meg lehetett fogni. Mindenkinek figyelmébe ajánlom, ha én kibírtam, akkor más is ki fogja.

(Letti)

Mit is mondhatnék ezek után? Én is vegyes érzelmekkel mentem el erre a kiállításra, de meglepő módon nem az járt az eszemben, hogy ezek a testek egykoron élők voltak. Csodálattal tekintettem az emberi testre és szerveire. Próbáltam felidézni gimnáziumi tanulmányaimat, mit is tanultunk az emberi testről.

Én egy vizuális ember vagyok, sok képet láttam már az emberi testről, de ez volt a legjobb módja annak, hogy sok mindent jobban megértsek. Számomra lenyűgöző látvány volt látni csontunkat, izmainkat, húsunkat, tüdönket, szívünket. Megdöbbentő látvány volt a 'stroke'-os agy. Az érintett rész itt is teljesen fekete volt.

H.K.

Szentendre város ösztöndíjasa

Pár hete értesültem, hogy megnyertem a „Talentum” Szentendre város jövőjéért ösztöndíjat, melyet a nyáron pályáztam meg. Ez egy tanulmányi ösztöndíj, melynek a következők voltak a feltételei:

- A testnevelés érdemjegyet leszámítva az elmúlt tanév végén kitűnő bizonyítvány
- A pályázó legalább öt éve állandó szentendrei lakos
- Középiskolás vagy egyetemista: mindkét kategóriából 1-1 pályázó nyer

A pályázatról interneten keresztül értesültem májusban, s mivel a feltételek mindegyikének eleget tettem, érdemesnek tartottam megpályázni. Ehhez három ajánlásra, az év végi bizonyítványom hiteles másolatára és egy iskolalátogatási-igazolványra is szükségem volt. Ajánlásaimat Igazgatónőtől, Tiszteltetés úrtól és osztályfőnökömtől,



Máriatanárnőtől kértem. Ezenkívül egy személyes életrajzot is írtam, melyben eddigi tanulmányaimról, eredményeimről és jövőbeli terveimről számoltam be.

Októberben került sor az ösztöndíj

kiosztására; levélben értesítettek arról, hogy elnyertem. Természetesen nagyon boldoggá tett a hír, mivel őszintén bevallva kevés reményt fűztem a sikerhez. Az ösztöndíj pénzjutalommal jár – félévig havonta –, s amennyiben megtartom az 5-ös átlagot, ezt további fél évre meghosszabbítják.

Az ünnepélyes díjátadásra az október 23-i városi ünnepségen került sor, melyre családommal együtt meghívtak.

Végül szeretnék ösztönözni minden szentendrei lakost, aki kedvet érez az ösztöndíjhoz, mert szerintem nagyszerű érzés volt elnyerni.

Kugler Szilvia 10/a

Bolyai Matematika Csapatverseny

Miért csapatverseny?

Erre két idézettel válaszolok:

„Az összedolgozás képessége az egyik legnagyobb érték az életben”

„Agykutatóként azt kívánom hazám polgárainak, hogy az agyunkat egyre jobban lefoglaló külső információáradat ellenére képesek legyünk odafigyelni a lélek hangjára, több ezer éves hagyományainkat hordozó belső világunkra. Csak így állíthatjuk alkotóképességünket, vágyainkat, az együttműködő szellem erejét közös felemelkedésünk szolgálataiba.”

Idézet Dr. Freund Tamás akadémikus, az első Bolyai-díjas bejegyzéséből a Bolyai Díj Emlékkönyvébe. Budapest, 2000. április 2.

Miért matematikából?

Első megközelítésből furcsa ez a párosítás, hiszen a köztudatban a matematikai problémával foglalkozó ember „el van magában”. Azt gondolom, a matematika valójában egy társas tudomány, ahol lehet vitatkozni, újabbnál újabb utakat találni a megoldásra, igazunkat bizonyítani, érvelni. Akik átértékelték már azt, hogy közösen összedolgozva oldjanak meg problémákat, azok tudják, hogy az együttgondolkodás nagy örömet tud szerezni, és nagy gondolatokat, megoldásokat tud eredményezni.

A Bolyai Matematika Csapatverseny megyei fordulója zajlott iskolánkban 2008. október 17-én. Ez az új szemléletű verseny először 2004. őszén került megrende-

zésre Budapest I-II-III. kerületében 940 résztvevővel. Ekkor még csak 5-8. osztályos diákok évfolyamonként szerveződő négy fős csapatai indulhattak. 2007-ben a főváros és 8 megye területén zajlott 12 000 résztvevővel és már a 3-4. osztályosok is indulhattak. Népszerűsége tovább növekedett, így idén a főváros mellett 14 megye diákjai versengtek.

Mivel az együttműködést, az összedolgozást nagyon fontosnak tartom, így amikor 2006-ban halottam erről a versenyről, diákjaimmal megbeszéltük, hogy kipróbálják magukat. Voltak, akik baráti alapon csoportosultak, de olyanok is akadtak, akik más, stratégiai szempontokat is figyelembe vettek. Már az első alkalommal az akkor 5. osztályos Kovács Eszter,

Nagy Emese, Borda Áron, Virágh Ádám négyes szép eredményt ért el, megyei 4. helyezettek lettek. 2007-ben ugyanaz a csapat és az akkor 8. osztályos, Becságh Dániel, Cser Máté, Jeney Ábris, Sulyok András Attila (megyei 2. hely) képviselték iskolánkat az

ünnepélyes megyei eredményhirdetésen, Cegléden.

A verseny népszerűségének növekedése, diákjaink jó szereplése közrejátszott abban, hogy iskolánk idén felkérést kapott a verseny lebonyolítására. Megtiszteltetésnek érezve, örömmel elvállalta a

matematika munkacsoport ezt a feladatot. Ezúton is köszönöm minden segítő tanártársamnak, és a 6.a osztály diákjainak a szolgálatukat.

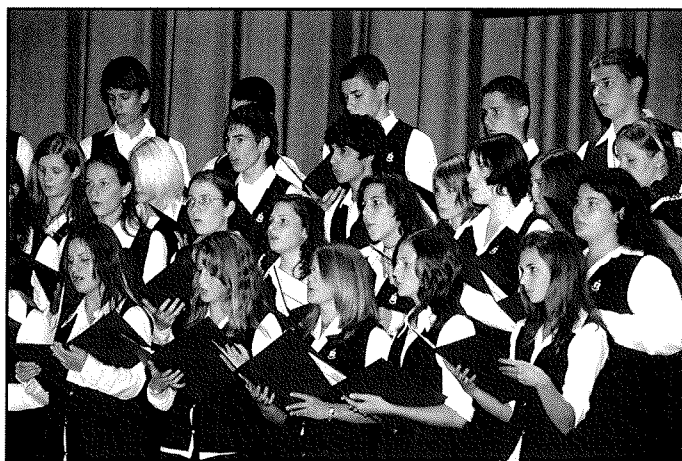
Tünde tanárnő

Koncert a Biblia éve alkalmából

Az énekkarosok, eddigi tevékenységük elismeréseként és további munkájuk ösztönzésére, valamint zenei ismereteik és látókörük bővítésére az idei tanévtől lehetőséget kaptak arra, hogy kisebb csoportokban komolyzenei hangversenyeket látogassanak. Az első ilyen alkalomra szeptember végén került sor. A hangversenyre azok jöhettek el, akik a tavalyi tanévben az énekkar vagy a kamarazenekar tagjaként kiemelkedően szerepeltek. Nagyszerű közös zenei élménnyel gazdagodtunk ezen az estén, és reméljük, hogy még sok ilyen lehetőséggel élhetünk a jövőben is. Az anyagi támogatást ezúton is nagyon köszönjük gimnáziumunk vezetésének.

Székely Gábor

Idén az énekkarosok lehetőséget kaptak arra, hogy 2008. szeptember 30-án, a Szentírás napján részt vegyenek egy koncerten, amelyet a Biblia éve alkalmából rendeztek a keresztyén egyházak. Összesen



tizenöt ember gyűlt össze, a hetedik tizenegyedik évfolyam tanulóit. A koncertet a Művészetek Palotája Bartók Béla Nemzeti Hangversenytermében rendezték

meg. Az ünnepi megnyitó után J. S. Bach Magnificatját hallgattuk meg a Zuglói Filharmónia Szt. István király Zenekar és a Lutheránia énekkar előadásában, majd Mendelssohn 42. zsoltárfeldolgozását. A koncerten fellépett még a Debreceni Kollégiumi Kántus és a Budapesti Vonósok is. A legutolsó és leghosszabb műként pedig Arthur Honegger „Dávid király” című oratóriuma hangzott el, amely igencsak hosszú-
ra nyúlt. Mégis úgy gondolom mindenki szerint megérte, mert egy csodálatos estének lehetünk részesei! Ezúton is köszönjük a lehetőséget.

D. A., 10. a

Filmklub

Az októberi osztálybulin egy különleges eseménynek lehetünk részesei. Prokopp Dóra segítségével FILMKLUB indul az osztályban, melynek keretében a filmtörténet kiemelkedő alkotásait tekinthetjük meg.

Kurucz Márton szakértő megismertette velünk a mozgó kép eredetét, hogy mi is történik, mikor

egy filmet nézünk. Elmondta a mozizás történetét, hogy akkoriban, ha nem tetszett egy film kifütyülték, ha jó volt tapsoltak és nevettek. Az „Egy szoknya egy nadrág” c. film klasszikus változatát néztük meg egy igazi régi vetítógépen, előtte volt 1943-as filmhíradó, amelyet mi még sohasem láttunk. Dóra sokat mesélt a főszereplőről, Latabár Kálmánról, hogy

ő volt kora legnépszerűbb komikus, nagyon sok híres vígjáték fűződik a nevéhez.

Mindenkinek tetszett a film, élveztük ezt a „kőkorszaki hangulatú” vetítést. Várjuk a FILMKLUB következő eseményét, nagyon köszönjük Dórának a szervezést és a lebonyolítást.

Cammisa Matteo 6.a

Együttműködés a Skanzennel

A Dunakanyar egyik legkedveltebb látványossága a Szentendrei Néprajzi Múzeum. A szentendreiek is szívesen látogatják érdekes programjait.

2008. októberében Cseri Miklós úr, a Skanzen igazgatója példaértékű szakmai kapcsolatot kezdeményezett a szentendrei iskolákkal. Célja: Szentendre jövője környezeti és honismereti nevelése. Valamennyi önkormányzati és egyházi fenntartású általános iskola és gimnázium igazgatója és kapcsolattartó kollegája meghívást kapott a Skanzen irodaépületébe, hogy ünnepélyes formában keret-megállapodást írjanak alá határozatlan időre. A múzeum az oktatási tevékenység fejlesztése érdekében egy országos háló kialakítását tűzte ki célul.

Cseri Miklós úr felajánlotta, hogy az iskolánk diákjai szervezett formában ingyen látogathassák a múzeumot. Kedvezményes áron oktatási és szabadidős programokat kínál az iskoláknak, tevékenységközpontú oktatási lehetőséget.

Különböző kézműves foglalkozásokat, tárlatvezetést idegen nyelven, előadásokat rendez számunkra. Az általuk meghirdetett különböző pályázatokon is részt vehetnek a diákok. Iskolai keretben működő művészeti csoportok felépíthetnek a múzeum rendezvé-



nyeinek. Termet és helyiséget biztosít az iskolai rendezvényekhez, továbbképzési lehetőséget ad a pedagógusoknak. Képzőművészeti kiállítás helyszíne lehet, biológia óra keretében a haszonnövények alaposabb megismerésére ad lehetőséget. Szinte az összes tantárgy oktatásához hozzájárul. Szakmai segítséget nyújt a múzeumi órák tanmenetbe történő beépítéséhez. A Skanzennel kötött együttműkö-

dés által iskolánk tanulói mélyebb betekintést nyernek hazánk népi kultúrájába, folklórájának gazdagságába. Terveink szerint a tanév folyamán az 5.-10. osztály és a rajz faktosok fognak eljutni a Skanzenbe egy-egy projektnapra.

Első, szerencsésnek mondható az 5. a osztály, hiszen velük tekintettük meg a még szabadtérben látogatható kis-alföldi tájegységet. A program 9 órától 14 óráig tartott. Tárlatvezetés, fotóegyeztetés, kukoricacsuhéból kézműves foglalkozás, közös éneklés és rajzolás szerepelt a palettán. Élményekkel és ismeretekkel gazdagodva térhettünk vissza iskolánkba.

A múzeum szabadtéri nyitvatartása korlátozott. Májustól október végéig sétálhatunk csak a tájegységek között. Az irodaépületben található „látványtár” nem mindenki számára ismert. Iskolánk többi tanulói e nagy virtuális és részben valóságosan is kiállított tárgyi anyaggal fognak megismerkedni.

Györgyi tanárnő

Hova tűntek a tanárok?

2008. október 2-án reggel vagy éppen kora délután a diákok arra figyelhettek fel, hogy tanáraik lelkes izgalommal, csomagokkal megrakodva igyekeznek a tanári (illetve kissé később — természetesen — az iskola előtt parkoló autóbusz) felé. Talán sejtették vagy éppen bizonyosan tudták is, hogy a nyelvi munkacsoport német szakosai (Perényi Mária és Ivancsics

Zsuzsanna tanárnők, illetve Schusztér Gergely tanár úr) Földi tanár úr, a Tiszteletes úr és Kiss-Székely Zoltán tanár úr segédletével a hosszúra sikeredett hétvégére (október 2-ától 5-ig) tanári kirándulást szerveznek Burgenlandba, az Őrvidékre.

Így történhetett meg az, hogy míg a diákok otthon igyekeztek kipi-henni a szeptemberi tanórák fáradalmait, addig a kis tanári csapat

— továbbra is töretlen lelkesedéssel és vidáman — utazott kőszegi szálláshelye felé. Az utazást csupán az előzetes programban is szereplő, egyházashetyei kitérő szakította meg, (1776. május 7-én ezen a Szent István kori településen született Berzsenyi Dániel költő, ódaköltészetünk óriása, az Akadémia rendes tagja. Szülőháza ma emlékmúzeumként működik.) A szállás elfoglalásának izgalma

bőséges és finom vacsora követte, amelyet (illetve leginkább: amelynek bőséges voltát) aztán a tanárok hangszállaik megmozgatásával (értsd: énekléssel), és egy kis rögtönzött, kora reggeli tornaórával igyekeztek ellensúlyozni.

A következő két nap aztán még mozgalmasabban telt. Pénteken a kőszegi református templomban tartott áhítatunk után Bernstein felé vettünk utunkat, ahol ámulva jártuk be a borostyánkő-múzeumot (Felsenmuseum) és jártuk körül a (ma már magántulajdonban lévő és turistacsoportok kíváncsi érdeklődése előtt elzárt) kellemes hangulatú kis várat. Az ebédidőt azonban már Oberwarton (Felsőőr) töltöttük: az ottani magyar nyelvű (nemzetiségű) protestáns (református és evangélikus)

gyülekezet lelkésze, Gúthy László fogadott bennünket szívélyesen, meleg szeretettel az amúgy is barátságos, muskátlis ablakú parókia mellett, a templomban, majd kalauzolt végig a közösség mindennapjaiban, életében. A nap történéseinek „hivatalos részét” a güssingi vár látogatásával zártuk. Szombaton első utunk Raidingba (Doborján) vezetett: itt Liszt Ferenc szülőházát és a mellette magasodó, modern koncerttermet csodálhattuk meg. Innen indultunk tovább előbb a fraknoi vár, majd az eisenstadti Esterházy-kastély felé. (A magyar nyelvű idegenvezetők lelkesedése és az érdekes, mindenki figyelmét lekötő idegenvezetés felejthetetlenül tette mindazt, amit csak ezen a két helyen láthattunk.) A szeles, kissé

esős időjárás okozta apróbb kellemtelenségeken és a didergően némi testmozgás (séta és friszbizés), illetve a nap végén Kőszegen elköltött meleg vacsora és — Ivancsics Zsuzsa tanárnő szüleinek jóvoltából — egy pompás borkóstoló enyhített. (A szíves vendéglátást ezúton is nagyon köszönjük!)

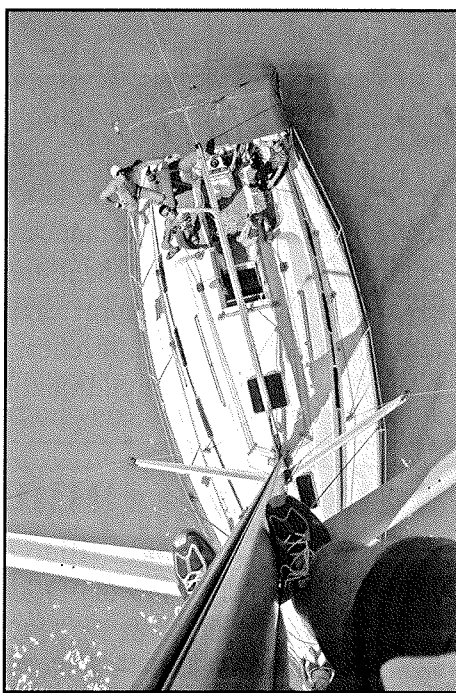
A kirándulás befejezéseként, annak utolsó napján, vasárnap a celldömölki református gyülekezet istentiszteletén vettünk részt, majd — hogy legyen némi ismeretünk, benyomásunk az ausztriai várak mellett a magyarországiakról is — a szigligeti várat másztuk meg. Az iskola elé a kora délutáni órákban érkeztünk meg.

Gergely Judit tanárnő

Poseidon

Az évadzáró vitorlásversenyre október első hétvégéjén került sor Fertőrákoson. Nos, a kalandok már a verseny előtt elkezdődtek. Péntek délután terveztünk lemenni, hogy a verseny előtt még ismerkedhessünk a helyi szélviszonyokkal, ám technikai problémák léptek fel, (felforrt hűtővíz, trailerhibák, stb...) így csak este értünk le, és az edzésből semmi sem lett. Az ASC kalózával, a Poseidonnal vágunk neki a kihívásnak (Takácsy Dorka, Csomós Ákos), ami felettébb izgalmasnak ígérkezett, mivel korábban még egyikünk sem vitorlázott a Fertő-tavon. A rendező egyesület tagjai rendkívül barátságosak voltak, s az egész verseny igazán oldott hangulatban zajlott.

Szombaton két futamot tartottak. Kemény küzdelem volt, az elemek sem segítettek sokat. A zsűri hajón folyamatos 6-7 Beaufort erősségű



szelet mértek, (Beaufort 0-12 szélskála, mely szerint a 6-7-es erősség: mérsékelt vihar, 38-61 km/h szélssebesség, 100-120 cm hullámok, vízi jelenségeként: tornyosuló hullámok, habos tarajok, vízpermet) a mi súlyunk pedig jóval az

átlag alatt volt - egyedüli ifjúsági indulóként versenyeztünk felnőtt, tapasztalt versenyzőkkel szemben. Több hajó ki is ment a partra a nagy szél miatt. Mi úgy döntöttünk, maradunk. Nem is eredménytelenül - bár a vitorláinkon kisebb szakadások keletkeztek, amiket megragasztottunk, de - egy 3. és egy 4. hellyel zártuk a napot. Vasárnapra mérséklődött a szél. Szintén két futam volt, de a kiszámíthatatlan, egyenetlen és változó erősségű szélben nagy szerepet kapott a helyi szelek ismerete, amivel mi sajnos egyáltalán nem rendelkezünk. Így a napi mérleg két 5. hely lett, amivel összetettben is 5.-ek lettünk. A nehézségek ellenére, amiket sikerrel leküzdöttünk, nagyszerű versenyen vettünk részt, ami hasznos tapasztalatokkal zárult.

**Takácsy Dorka,
Csomós Ákos**

Víz projekt

Kissé bonyodalmas és nehézkes e-mail-ezés után idén is megjöttek a hollandjaink. Mivel ez már a kétéves „Víz” projekt záróéve, a vízzel kapcsolatos programokat rendszeren megsűrűsítettük. Most is érkezett a projekt csoporttal egy másik nyolc fős csapat is, akik Leányfalura hoztak egy kamionnyi adományt (idén konyhai felszereléseket), illetve segítettek az idősök gondozásában. Hát akkor röviden a kilenc napról.

Okt. 6 (hétfő)

Az M0 áldásának köszönhetően 40 perc alatt kint voltunk a repülőtéren. Még a buszsofőrünk sem ment át a Megyeri hídon, így mindenki csak ámult-bámult, mert a műtárgy tényleg mutatós. Visszafelé a hollandok is megcsodálták, bár a sötét miatt lefényképezni nem tudták. Dacára annak, hogy előzőleg megbeszéltük, hogy este 10-kor már nem kérnek vacsorát, (ekkorra értünk vissza a sulihoz) persze farkas éhesen érkeztek meg, úgyhogy a buszról gyors vacsoraszervezés, majd altatás.

Okt. 7 (kedd)

Reggel fél hétkor a sulit elöl már el is indultunk Tihanyba, ahol rendkívül sűrű program várt ránk. Erre a három napra vittünk magunkkal hat érdeklődő diákot is vegyeszeti kistáskákkal és külön biológiai feladatsorokkal.

Iszonyú mázlink volt az időjárásal egész héten, mert gyönyörűen sütött a nap. Napközben pólóban lehetett sétálni. Ahogy megérkeztünk Tihanyba, egy nagyon kedves biológus pár fogadott minket, akik két csoportban, egy három órás túra keretében körbe vezettek minket a félszigeten található

Belső-tó körül. Varázslatos volt, ahogy a csereszömörce bokrok sárgás-pirosas őszebehajló lombozata megfestette az egész erdőt. A tópart is lenyűgöző volt az ott legelő szürkemarha gulyával.

Ezután átbuszoztunk a Limnológiai Intézetbe, ahol életem talán egyik legérdekesebb előadását hallgattuk meg az intézet munkatársától, arról, hogy mit is csinálnak ebben az intézetben és milyen komplex rendszer a Balaton. Hihetetlen, hogy egy tó életét mennyi szempontból kell követni, és ez az ezernyi változó hogyan hat egymásra. Az intézet azért is érdekes, mert Sebestyén Olga, aki létrehozta azt, maga is református volt. A bejáratnál egy emlékfalon mutatják be munkásságát.

Ezután kötelező turisztikai séta következett a Tihanyi Apátsághoz, ami az orrunk előtt zárta be kapuit, úgyhogy más időpontot kellett keresni I. András király sírjának és az apátság alapító oklevele másolatának megtekintésére a gyönyörű barokk templom altemplomában. (egy kis töri sosem árt) Ezután vacsora következett. Legnagyobb meglepetésünkre a holland diákok teljesen odavoltak a jó sűrű gulyáslevesért. Volt olyan gyerek is, aki még egyszer kért.

A nap végére már mindenki rendszeren megfáradt és áhítozott egy kellemes ágyikó után, ám ezt sem adták könnyen. Az erdő alján megállt a buszunk, átpakoltunk két utánfutóra, majd szó szerint 30 perc séta következett fel az erdőbe a Levendula kulcsos házba. Gyönyörű volt a sötét tóparton, ahogy a hold végig ragyogott a Balaton vizén. Maga a ház az elképzelhető legjobb diákszállás. Egy óriási padlástér, ahol egy osz-

tály kényelmesen elfér egy térben és egy szuper cserépkálya melegíti be az egészet. (osztályfőnököknek melegen ajánlom a helyet)

Okt. 8 (szerda)

Másnap reggel kicsit lassan indult meg a társaság, mert hatkor mindenkit felvertünk, hogy 8-ra odaérjünk Keszthelyre a Nyugat-Dunántúli Vízügyi Igazgatóság Üzemmérnökségére, ahol már vártak ránk, hogy egyrészt a laborukat megmutassák, másrészt pedig kivigyenek a Kis-Balaton Vízvédműre, magyarul a védett területre, ahol valami fantasztikus madárvilág található az érintetlen természeti környezetben.

Az intézet igazgatója jött ki velünk a terepre, és elmesélte, hogy tulajdonképpen miről is szól ez az egész Kis-Balaton kérdés, miért is hozták ezt létre, miért így hozták létre, ahogy most van, milyen munka folyik, és mi mindent figyelnek. Rendkívül izgalmas az egész, arról nem is beszélve, hogy lélegzetelállítóan szép és nyugalmat árasztó. (biológia fakt-osoknak kötelező látni ezt a helyet)

Bekukkantottunk még Zalavárra is, és megnéztük a Kis-Balaton Bemutatóházat. A Bivalyrezervátum már nem fért bele az időbe, de a Vízvédmű területéről beláttunk a rezervátumba és a szerencsések még le is tudtak fényképezni pár szép példányt. Ezután, ha már Keszthelyen voltunk kötelezően adódott, hogy a Festetics kastélyt meg kell nézni. (még mindig nem csúnya)

És ha már víz projekt, akkor a napot nem is zárhattuk máshol, mint Hévízen egy kellemes úszkálással a tóban. Hazafelé Gyenesdiáson a Nádas Csárdában

kaptunk egy „szerény” vacsorát, amit csak Albert Ágota bírt mind megenni, nem kis elismerést kivívva ezzel a hollandok részéről. A kiadós vacsora után volt némi félsz az egyórányi buszozással kapcsolatban, de a szokásos erdei séta most kifejezetten jó volt.

Okt. 9 (csütörtök)

Sokan szomorúan keltek, hogy már menni kell haza, de azért még ez a nap is tartogatott programokat. Először is a Tihanyi apátságot sikerült kinyittatni a kedvünkért reggel nyolckor (amúgy tízkor nyit), ahol a perjellel is találkoztunk. Innen pedig Tapolcára mentünk, hogy a hollandoknak büszkélkedjünk a tavas barlanggal is, amiben csónakázni is lehet. Úton Tapolca felé megálltunk Kékkúton, hogy a Theodora ásványvíz üzem előtti kútból igyunk és megtöltsük kulacsainkat. A barlangi csónakázás után volt egy kis szabadidő, amikor megnéztük a Malom tavat és kicsit sétáltunk

a napsütésben. Ezután átbuszoztunk Sümegre, ahol a várban kaptunk angol nyelvű vezetést. A vár után ebéd, ami nagyon tetszett a hollandoknak, mert igazi középkori módra kézzel kellett enni, nem volt evőeszköz csak az elején a leveshez. Innen már egyenesen indultunk haza, hiszen már késő volt. Persze így is sötétben értünk vissza az iskolához, mert valahogy félóránként valakinek mindig meg kellett állni „technikai” szünetre.

Okt. 10 (péntek)

A sok kimerítő koránkelés után végre csak délután kellett az iskolába bejönni, ahol ebéd után

elkezdtek a számítógépeken összerakni a hétfői prezentációkat.

Okt. 11 (szombat)

Családi nap, mindenkit oda vittek, amit a családtól ki tudott lobbizni.

Okt. 12 (vasárnap)

A délelőtti istentiszteletre Tahitótfaluban gyűlt össze a társaság, ahol egy kis szeretetvendégség után mindenki ment haza ebédelni. Délután bent találkoztunk a Batthyány téren, majd séta a várban, Budapest-látkép fényképezés. Este hétre visszasétáltunk a



Szilágyi Dezső térre, ahol Illés Dávid zenés istentiszteletén vettünk részt. Felemelő volt és a gyerekeknek nagyon tetszett. A tiszteletes magyarul és angolul is elmondta az egész igehirdetést, ami egy nagyszerű gesztus volt a holland vendégek felé.

Okt. 13 (hétfő)

Nem kis izgalommal tekintettünk az előadások elébe, főleg, hogy az osztályok mozgatása, a hétkezdő áhítattal együtt nem okoz-e káoszt, de a gimnázium rendjének köszönhetően minden zökkenőmentesen zajlott.

Ezután bementünk Budapestre,

ahol egész napos városnézésben részesítettük a vendégeket, majd a hőn áhított vásárlás következett az egyik bevásárlóközpontban. Ez este hétig el is tartott, majd egy dunai hajókázással zártuk a napot a kivilágított várost megtekintendő.

Okt. 14 (kedd)

Reggel poszttert gyártottunk a képekből és az élményekből, amelyeket ki is állítottunk az Áprilyteremben és az aulában. Délután még egy laza levezető sétát tett a csapat Szentendrén, majd a búcsúbuli következett Pomázon.

Rengeteg pizza fogyott és a gyerekek nagyon jól érezték magukat.

Okt. 15 (szerda)

Ami múlt évben már nem fért bele az időbe, most sikerült belepréselni. Mivel csak egykor akartunk elindulni az iskola elől, délelőtt még kivittük az egész csapatot a Skanzenbe. Kitűnő időnk volt és bár sietnünk kellett, a lényegét láttuk és megítélésem szerint még

tetszett is a nagyobbik felének.

Ebéd után bepakoltunk a buszba és irány a repülőtér. Minden magyarka ragaszkodott hozzá, hogy kijöhessen elköszönni a pártjától. Ez is jelzi, hogy idén is kitűnő évet zártunk és mindenki jól érezte magát amellet, hogy sokat tanult. A szülők visszajelzései alapján pedig a projekt nyelvi volta is maximálisan elérte a célját, mert mindenki felszabadultabban beszélt a végére és ráértett arra, hogy tulajdonképpen mi is a nyelvtanulás célja és végső értelme.

Nyisztor tanár úr